

Розглянемо головні переваги віртуальних підприємств:

- можливість обирати і використовувати найкращі ресурси (інформаційні, фінансові, матеріальні, інтелектуальні), які запропоновано світовим економічним простором,
- гнучкість та мобільність керування,
- скорочення часу виробничого циклу,
- скорочення розмірів стартового капіталу при починанні власної справи, тому що більшість необхідних ресурсів буде задіяна у партнерів,
- використання електронних розрахункових систем та електронних грошей значно збільшує швидкість обороту оборотних засобів підприємства,
- скорочення витрат на утримання штату працівників за рахунок співпраці з тимчасовими працівниками або сторонніми компаніями,
- усунення впливу географічного фактору та співпраця з географічно віддаленими контрагентами,
- використання комунікаційних можливостей глобальних інформаційних мереж.

Разом з віртуальні підприємства мають і недоліки:

- надмірна економічна залежність від партнерів, що пов'язане з вузькою спеціалізацією учасників підприємства,
- практична відсутність соціального захисту і матеріальної підтримки партнерів (у ситуації взаємодії з фізичними особами) внаслідок відмови від класичних довгострокових договірних форм і звичайних трудових стосунків,
- небезпека надмірного ускладнення, яка витікає з різноманітності учасників підприємства, неясності відносно членства в ній, динаміки самоорганізації, невизначеності в плануванні для учасників,
- відсутня правова база регулювання електронної діяльності, тому віртуальні підприємства використовують на практиці умови взаємної довіри та мережеву етику учасників (партнерів).

Література:

1. Буцька І.О. Віртуальне підприємство як організація нового типу. *Управління розвитком*. Х.: ХНЕУ. 2006. № 7. С. 145-147.
2. Касатонova І.А., Онісіфорова В.Ю. Електронний бізнес: фактори зниження витрат та економічна безпека. *Проблеми і перспективи розвитку підприємництва*. Х.: ХНАДУ, 2013. № 1(4). С. 53-57.

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ БІРЖОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ УКРАЇНИ

Давіденко А.І.

*Науковий керівник: Курденко О.В., старший викладач
Харківський національний університет радіоелектроніки*

Біржа – організований торговельний майданчик, на якому відбувається гуртова торгівля товарами або цінними паперами у вигляді стандартизованих

біржових угод. На біржі укладаються угоди по біржових товарах, в результаті чого утворюється динаміка ціни тільки під впливом ринкового попиту та пропозиції, що дає змогу орієнтуватися учасникам ринку та прогнозувати хід торгів в майбутньому [1].

Біржова діяльність в Україні, незважаючи на позитивну динаміку багатьох показників, що її характеризують, все ще перебуває на стадії становлення. Подальшому розвитку біржової та позабіржової діяльності заважає цілий ряд проблем. Зважаючи на значну роль біржової діяльності в сучасній фінансово-економічній системі, розв'язання існуючих проблем у цій сфері є важливим науково-практичним завданням.

Проблеми: 1) незначна частка організаційного ринку: основна маса операцій здійснюється на позабіржовому ринку. Як наслідок, незначні обсяги біржової діяльності, низька ліквідність та прибутковість біржової діяльності як такої; 2) низький рівень ліквідності: незначний обсяг операцій на біржовому ринку обумовлює низьку ліквідність організованого ринку, що, у свою чергу, стримує його розвиток, внаслідок неможливості нормальної роботи інвесторів з управління інвестиційними портфелями; 3) недостатня капіталізація ринку: підприємства не розглядають фондовий ринок як доступне джерело дешевих фінансових ресурсів. Ціни на акції підприємств не є індикатором їх успішності та перспектив розвитку; 4) проблема прав акціонерів і захисту інвесторів: неможливість реально впливати на діяльність акціонерних компаній, відсутність гарантій з боку держави щодо захисту прав, небажання компаній виплачувати дивіденди створюють умови для обмеження доступу фізичних осіб до фондового ринку; 5) нормативне регулювання: значна кількість нормативних актів не відповідають міжнародним стандартам і потребують удосконалення та подальшого розвитку; 6) депозитарна діяльність: існування декількох незалежних депозитаріїв ускладнює державний контроль за їх діяльністю; 7) недосконалість податкового стимулювання: відсутність пільг для інвесторів, подвійне оподаткування дивідендів, оподаткування інвестиційних доходів стримують розвиток фондового ринку України; 8) незначна кількість біржових інструментів: в Україні присутній лише обмежений асортимент з обмеженим набором характеристик дохідності, ризиковості, захищеності тощо; 9) непрозорість ринку: інформація щодо біржової діяльності України є дуже обмеженою; 10) висока волатильність: коливання біржових цін досить значні, сягаючи десятків відсотків протягом торгової сесії; 11) дефіцит фінансових ресурсів: відсутність внутрішніх джерел сприяє дефіциту фінансових ресурсів на фондовому ринку України [2].

Заходи щодо покращення стану біржової діяльності: 1) скорочення чисельності бірж; 2) залучення фінансових ресурсів; 3) збільшення частки організованого ринку; 4) забезпечення захисту прав інвесторів; 5) підвищення капіталізації та ліквідності; 6) реформування депозитарної системи; 7) впровадження нових інструментів біржової торгівлі; 8) забезпечення прозорості біржової діяльності; 9) розвиток нових технологій біржової торгівлі;

Підсумовуючи результати проведеного дослідження, можна зазначити, що біржова діяльність є важливим елементом фінансово-економічної системи країни. Рівень розвитку біржової діяльності все ще залишається. Більшість із цих проблем можна розв'язати за умови адекватного державного регулювання та підвищення прозорості біржової діяльності, більш активного залучення населення та іноземних інвесторів. Таким чином, перспективи розвитку біржової діяльності в Україні є незаперечними.

Література:

1. Яворська В.О. Біржовий товарний ринок: навч. посіб. К.: ЦП КОМПРИНТ, 2015. 576 с.

2. Сотник І.Д. Підприємництво, торгівля та біржова діяльність: підручник. Суми: ВТД «Університетська книга», 2018. 572 с.

УДОСКОНАЛЕННЯ ТЕХНОЛОГІЇ УПРАВЛІННЯ ОРГАНІЗАЦІЄЮ В УМОВАХ КОНКУРЕНТНИХ ЕКОНОМІЧНИХ ВІДНОСИН

Кайда К.

*Науковий керівник: Кирчата І.М., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Сформована до сьогодні практика управління підприємствами і корпораціями України, безумовно, потребує вивчення та вироблення науково обґрунтованих і об'єктивних пропозицій для підвищення їх ефективності. Постійного оновлення в першу чергу вимагають технології менеджменту та управлінського обліку, оскільки прогрес саме в цих областях здатний забезпечити позитивний розвиток значної більшості об'єктів господарювання.

Досліджуючи методи управління підприємством в економічно розвинених країнах, доцільно зробити акцент на практичному використанні методології управлінського обліку, як ефективного інструменту вдосконалення всієї аналітично-облікової системи, планування й прийняття рішень на підприємстві та забезпечення керівників різних рівнів необхідною управлінською інформацією. Саме об'єктивність, повнота й високий рівень деталізації такої інформації в поєднанні з автоматизацією її збору та подальшою комп'ютерною обробкою створюють можливість гнучкого управління підприємством.

Науковці також вважають, що управлінський облік дозволяє об'єднати в одне ціле управлінську, організаційну, планово-облікову і контрольну діяльність, а також інформаційне забезпечення, проте відзначають недостатній рівень опрацьованості організаційних, методичних і технічних рішень для широкого застосування управлінського обліку у вітчизняній практиці управління. Глибоке осмислення практичного застосування управлінського обліку є необхідною умовою для розвитку вітчизняних організацій.